

Zolder

Het is mei 1964. Ik bevind me op mijn slaapkamer die ik deel met twee broers en drie zussen. Op die kamer hangt een zwaar, bordeauxrood velours gordijn. Vind ik dat vreemd? Nee, dat gordijn hangt er langer dan dat ik er slaap. We houden ons niet zo bezig met dat doek.

Soms wordt het gordijn aan de kant geschoven en komt er een groot gat in de muur zichtbaar. Voorbij dat gat bevindt zich een ruimte. Het is de zolder van de kantine van de bierbrouwerij annex voormalige lagere school van Dommelen. Ons gezin woont immers in het huis van het gewezen hoofd van die school. Het is daar onbegaanbaar, want er ligt geen vloer over de balken. Als je er loopt en je schuift uit, val je door het plafond van de kantine. Je moet klauteren om door dat gat te komen, want het bevindt zich op een meter boven de slaapkamervloer. Toch komen wij er wel eens. Er liggen een paar losse planken die je kunt gebruiken om enigszins veilig te bewegen. Het komt ook voor dat we over de balken balanceren.

Midden in die zolder hangt een schommel. Twee dikke touwen die in de nok zijn bevestigd en een plankje om op te zitten. Als ik behoedzaam over de balken bij de schommel ben geraakt, ga ik zitten en beweeg mijn benen naar voren en naar achteren. Een klein peertje, hoog boven me, verlicht de omgeving. Ik weet niet of ik daar illegaal ben. Het is niet echt de bedoeling, maar ook weer niet verboden.

Ik ruik het stof dat over de balken verspreid ligt. Je kunt er met je vinger je naam in schrijven. Er zit geen raam in het dak, maar hier en daar kun je de lucht toch zien. Het is onverwarmd, net als in onze kamer. Het begrip 'isolatie' wordt in huizen nog niet toegepast.

Wanneer ik ben uitgeschommeld, kruip ik op handen en voeten naar het gat en spring naar beneden. Het gordijn schuif ik dicht en ik klop mijn handen af. Mijn neus kriebelt zodanig dat ik er van moet niezen.

Waarom zit dat gat daar eigenlijk? Ik heb werkelijk geen idee. Misschien wel omdat dit de enige manier is om op die zolder te komen.

